

သမီးပတ်ဖို
လူကြီးလူကောင်းတွေ
မှောင်ရိပ်ခိုကြတုန်းက
မောင်သာချို

ဒုတိယအကြိမ်

ကံ့ကော်တော၌ စာအုပ်ဝယ်ကြခြင်း

(တစ်)

သမီးရေ...

ဖေဖေတို့ ကံ့ကော်တောကြီးကတော့ တစ်ရေးနီးလာပြီ ထင်ပါရဲ့၊
သမီးရယ်။ အချိန်တော်တော်ကြာအောင်ကိုပဲ တက္ကသိုလ်ရဲ့
တံခါးတွေကို ပိတ်ထားခဲ့ရ၊ ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးတွေကို
ပြန်ပြီးဖွင့်တော့လည်း ကျောင်းရဲ့ဝိညာဉ်၊ ကျောင်းရဲ့ လိပ်ပြာဖြစ်တဲ့
ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေက မရှိနဲ့
တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်သွားခဲ့ရတဲ့ ကံ့ကော်တောဟာ အခုတော့
တကယ့်ကို တစ်ရေးနီးခဲ့ပြန်ပါပြီလေ။

ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ၊ ဆရာ ဆရာမတွေ၊ သက်ဝင်နေတဲ့
စာသင်ခန်းတွေ၊ လူအဝင်အထွက်မပြတ်တဲ့ စာကြည့်တိုက်ရဲ့
လှေကားထစ်တွေ၊ ဟောပြောပွဲတွေ၊ နက်ရွဲနေတဲ့ အဓိပတိလမ်းမ၊
ဣန္ဒြေကြီးလွန်းလှတဲ့ ဘွဲ့နှင်းသဘင်၊ ပုံပြင်ပေါင်း ထောင်သောင်း
ကုဋေကုဋာနဲ့ သစ်ပုပ်ပင်ကြီး၊ ဪ...ကံ့ကော်တောလို့
တင်စားခေါ်ဆိုရလောက်အောင် နွေဦးရောက်ရင် တစ်ကျောင်းလုံး
ကံ့ကော်တွေ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ပွင့်ကြတဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဆိုတဲ့
ကျောင်းကြီးလေ။

မကြာသေးခင် ရက်တွေထဲမှာတုန်းက ဖေဖေတို့ကျောင်းမှာ

သိပ္ပံပွဲတော်တစ်ခုလုပ်တယ် သမီးရဲ့။ အပန်းဖြေရိပ်သာထဲမှာ
အပေါ်ထပ်အောက်ထပ် လူတွေပြည့်ကျပ်နေအောင်ကိုပဲ
သုံးလေးရက်လုပ်ခဲ့တဲ့ပွဲ ဆိုပါတော့။ သိပ္ပံနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး
နည်းပညာပစ္စည်းတွေပါ ပြတဲ့ပွဲလို့ ဆိုကြပါစို့ သမီးရယ်။ အဲသည်မှာ
ဌာနပေါင်းစုံက ဆိုင်ခန်းတွေ ထွက်ကြတယ်လေ။ ရေခဲမုန့်တဲ့၊
အာပူလျှာပူတဲ့၊ လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီတဲ့၊ ဝက်သားတုတ်ထိုးတဲ့၊
မုန့်ဟင်းခါးတဲ့၊ နန်းကြီးသုပ်တဲ့၊ နွားနို့တဲ့၊ အအေးတဲ့။ တော်တော့ကို
အမျိုးအစားစုံတဲ့ ဆိုင်တွေပါ။ ကိုယ့်ဌာန ကိုယ့်ဆရာ ဆရာမတွေရော
ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရော သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ရောင်းကြချကြ၊
စားကြသောက်ကြ၊ ပျော်ကြပါးကြ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွေရဲ့
သဘာဝပဲ သမီးရဲ့။

ဖေဖေတို့ဌာနကတော့ စာအုပ်ဆိုင်ကလေးပေါ့။ တက္ကသိုလ်နဲ့
စာအုပ် စာပေဆိုတာ ခွဲလို့မရတာ သမီးရယ်။ သည်ပွဲမှာ
စာအုပ်ရောင်းပွဲလေး ကျင်းပမယ်ပေါ့။ ဉာဏ်ပညာနဲ့ နှလုံးသားနဲ့
အဆက်အစပ်ရှိတဲ့ စာအုပ်တွေ ရောင်းဖို့ လုပ်ကြတာ။ တော်တော့ကို
ရောင်းရတဲ့ပွဲပါ သမီးရယ်။ ဆရာ ဆရာမတွေရော ကျောင်းသား
ကျောင်းသူတွေရောက အားပေးလိုက်ကြတာ။

(နှစ်)

ဖေဖေတို့က ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အထင်ကရ စာအုပ်တိုက်ကြီးတွေကို
အကူအညီတောင်းရတာ သမီးရဲ့။ စာအုပ်တွေ ယူပြီးတော့ ရောင်းမယ်။

ပိုတာတွေ ပြန်ပေးမယ်။ ဖေဖေတို့ကို ကော်မရှင်ပေး။ အမြတ်ကလေး
နည်းနည်းပါးပါးရလာတဲ့အခါ ဌာနအတွက်လည်း
လိုတဲ့နေရာကလေးတွေမှာ သုံးရ၊ ကျောင်းရဲ့ပွဲတော်
စည်ကားသိုက်မြိုက်ရေးမှာလည်း တစ်ထောင့်တစ်နေရာကနေ
ပါဝင်ခင်းကျင်းပေးတဲ့ သဘောအရဆိုတဲ့ အနေအထားမျိုးပေါ့။
သိပ်ပျော်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ဈေးရောင်းပွဲတော်ကြီးပြီးလို့ စာအုပ်တွေကို
ကိုယ့်ဌာန ကိုယ်ပြန်သယ်ပြီးကြပြီ ဆိုတော့မှ စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်
ဖြစ်စရာကလေးတွေက ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရတာပါ။

(သုံး)

သည်လို သမီးရဲ့...

စာအုပ်ဆိုင်တွေက ဖေဖေတို့ကို ကော်မရှင် ရာခိုင်နှုန်း ၂၀
ပေးတယ်ဆိုရင် ငွေတစ်ထောင်တန်တဲ့ စာအုပ်ကို ရောင်းတဲ့အခါ
ဖေဖေတို့က ငွေနှစ်ရာရတယ်လေ။ ဖေဖေတို့ဆိုတာ ဖေဖေတို့ဌာနပေါ့။
အဲသည် အမြတ်ဟာ ဌာနရဲ့အမြတ်ပေါ့။ အားလုံးရဲ့ အမြတ်ပေါ့။
အားလုံးအဖို့ရာ အားလုံးက ဝိုင်းရှာတဲ့သဘောပေါ့။

တချို့ တချို့တွေက စာအုပ်ကို အဲသည်ပွဲတော်မှာ မဝယ်ကြလေဘူး
သမီးရယ်။ ပွဲသိမ်းလို့ ဌာနကို ပြန်ရောက်ပြီးတော့မှ ကော်မရှင်
လျှော့ပေးထားတဲ့နှုန်းနဲ့ ဝယ်ကြတော့တာ။ သမီး အံ့ဩမသွားဘူးလား။
ဖေဖေ လူတွေရဲ့ စိတ်နဲ့အရိပ်ကို အံ့ဩခြင်းကြီးစွာနဲ့ပဲ
ကြည့်နေခဲ့မိတယ်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ ကျင်းပတဲ့ သည်လိုပွဲမျိုးတွေဟာ
ပူးပေါင်းပါဝင်မှုနဲ့အတူ အပျော်တွေကို ကူးစက်ပေးတဲ့ သဘောမျိုးပါ
သမီးရဲ့။ သုံးရာလောက်တန်တဲ့ ရေခဲမုန့်ကို ငါးရာပေးစားရရင်လည်း
ဖေဖေကတော့ ပျော်တာပဲ။ များမှန်းသိတဲ့ ငွေနှစ်ရာကို
အဲသည်ဌာနထဲကို ဝင်သွားစေချင်လို့ ပျော်ရွှင်အောင် အားပေးရတဲ့
အရသာကို ဖေဖေတို့ ဘာနဲ့လဲကြရမှာပါလိမ့်။

ပွဲတော်မှာ စာအုပ်ဝယ်ကြတဲ့အခါ ပုံမှန်ဈေးနဲ့ ဝယ်ရတာမို့
လျော့ပေးတဲ့ ကော်မရှင်ရဲ့ ရန်ပုံငွေထဲကို ဝင်သွားတာပေါ့ သမီးရယ်။
ပွဲပြီးတော့မှ ကော်မရှင်ပေးထားတဲ့နှုန်းအတိုင်း ဝယ်ကြတော့ အဲသည်
အမြတ်ငွေကလေးဟာ ဌာနထဲကို မရောက်တော့ဘူးပေါ့။ သည်လိုဆို
ပွဲခင်းထဲမှာတုန်းက ဝယ်ထားတဲ့သူတွေက အူကြောင်ကြောင်ကြီးတွေ
ဖြစ်မကုန်ကြဘူးလား။ ရန်ပုံငွေ ဈေးရောင်းပွဲကကော ဘာများ
အဓိပ္ပာယ် ရှိတော့မှာလဲ။

အင်္ဂလိပ်စကားမှာရှိတဲ့ participate ဆိုတာ
ပူးပေါင်းပါဝင်ဆောင်ရွက်တာလေ။ လူဟာ
ပူးပေါင်းပါဝင်ဆောင်ရွက်တော့မှ ပျော်စရာရွှင်စရာ ဖြစ်လာတာ။
နေရာတိုင်းမှာ တန်ရာတန်ကြေးမှ ဆိုတဲ့အခါ လူ့အဖွဲ့အစည်းဟာ
ပျော်စရာမကောင်းတော့ဘူးလေ။ အေးတိအေးစက်ကြီး
မာမာကျောကျောကြီး ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး။

ဪ...ကံ့ကော်တောမှာ စာအုပ်ဈေးကလေး ခင်းခဲ့ကြတုန်းကပေါ့
သမီးရယ်။

The Flower News ဂျာနယ်၊

တွဲ ၁၀၊ အမှတ် ၃၄၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၁၄။

ကောက်ညှင်းထုပ်ဝယ်ခြင်း အနုပညာ

(တစ်)

သမီးရေ...

ဖေဖေတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကမ်းခြေတွေက တော်တော်များများ ရှိပြီး
အဲသည်ကမ်းခြေတွေအားလုံးလိုလို ဖေဖေ ရောက်ဖူးတယ် သမီးရဲ့။
မွန်ပြည်နယ်ထဲက ကျိုက္ခမီ စက်စဲကမ်းခြေကို
ဖေဖေရောက်ဖူးတယ်ပေါ့။ တနင်္သာရီတိုင်းထဲက ထားဝယ်
မောင်းမကန်ကမ်းခြေဆိုရင်လည်း ဖေဖေရောက်ဖူးတာပဲ။ အဲ...နောက်
ဧရာဝတီတိုင်းထဲက ချောင်းသာတို့၊ ငွေဆောင်တို့ ပြီးရင်
ကမ်းသာယာလို ကမ်းခြေမျိုးကိုတောင်မှ ဖေဖေက
ရောက်ဖူးသေးတယ်။ နာမည်အကြီးဆုံး ကမ်းခြေကတော့ ငပလီပဲပေါ့။
ရခိုင်ပြည်နယ် သံတွဲမြို့အပါးက ငပလီလေ။ နိုင်ငံခြားသားတွေ
အများဆုံးလာတဲ့ကမ်းခြေ၊ သဲလှတဲ့ကမ်းခြေ၊ ပင်လယ်လှတဲ့ကမ်းခြေ။

ငပလီကို ဖေဖေ ခဏ ခဏ ရောက်တယ် သမီးရဲ့။ လင်းသာတို့၊
မြပြင်တို့၊ ဂျိတ်တောတို့၊ ရွှေဝါချိုင့်တို့၊ မောင်ရွှေလေးချိုင့်တို့ဆိုတာ
ဖေဖေ ခြေရာတွေချည်းပေါ့။ တောင်ကုတ်ကို သွားတာတောင်မှ
ငပလီကို ရောက်အောင်တော့ ဖေဖေက သွားပစ်လိုက်တာပဲ။
ပင်လယ်ပြာပြာကြီးကို ဝမ်းဗိုက်နဲ့ ရှုပ်ပြီးတော့မှ သံတွဲလေဆိပ်ကို
လေယာဉ် ဆင်းသက်လိုက်ပုံက သိပ်လှတဲ့မြင်ကွင်းပေါ့။

အခု အဲသည်ငပလီက သံတွဲလေဆိပ်မှာ
ကောက်ညှင်းထုပ်ဝယ်ကြတဲ့အကြောင်း သမီးကို ဖေဖေက ပြောပြမလို့။

(နှစ်)

ရခိုင်ကမ်းခြေဒေသက ကောက်ညှင်း ကောင်းပုံရတယ် သမီးရဲ့။
အဖြူထည်ပဲ ဝယ်သွားဝယ်သွား၊ ငှက်ပျောသီးထုပ်ပဲ ဝယ်သွားဝယ်သွား၊
ငပလီက ကောက်ညှင်းထုပ်ကို ရန်ကုန်ကလူတွေက
သိပ်ကြိုက်ကြတာပဲ။ ဆန်ကြမ်းတွေ ဘာတွေမပါဘဲ
ကောက်ညှင်းချည်းပဲ သက်သက်မို့ ထင်ပါရဲ့။ စေးစေးပိုင်ပိုင်
ရှိလိုက်တာ။ ပတ်ပတ်နပ်နပ် ရှိလိုက်တာ။ ကောက်ညှင်းထုပ်က
ပုံမှန်ထက် အရွယ်အစားသေးပြီး ခြင်းပေါက်စကလေးတွေနဲ့
အဆင်သင့် ထည့်ရောင်းတဲ့အခါကျတော့ ချစ်စရာတောင်မှ
ကောင်းနေသေး။

သံတွဲလေဆိပ် အပေါက်ဝမှာ ကောက်ညှင်းထုပ်ရောင်းတဲ့
အဒေါ်အရွယ်၊ ကြီးကြီးအရွယ် အမျိုးသမီးတွေက
သုံးလေးယောက်လောက်အမြဲတမ်း ရှိတတ်တယ်။ ဖေဖေကတော့
ငပလီကပြန်ရင် ကောက်ညှင်းထုပ်ကတော့ ဝယ်ကို ဝယ်ရမှ
ဆိုတဲ့အထဲကပဲ။

တစ်ခေါက် ဖေဖေတို့ ငပလီကို ရောက်သွားတော့ မိုးတွင်းကြီး
သမီးရဲ့။ ဆရာချစ်ဦးညိုလည်း ပါတာပေါ့။ တက္ကသိုလ်က ဆရာကြီး
တစ်ယောက်လည်း ပါတာပေါ့။ နဂိုက တစ်ထပ်တိုက် ပုပြားပြား

သံတွဲလေဆိပ်ကလေးကို နှစ်ထပ် အသစ်ပြန်ဆောက်ပြီးခါစ
အချိန်ပေါ့။ ပင်လယ်မှာ လှိုင်းခေါင်းဖြူတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေပြီး
မိုးစိမ့်စိမ့် စွေနေတဲ့ရက်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ကောက်ညှင်းထုပ်ရောင်းတဲ့
ဒေသခံအမျိုးသမီးကြီးတွေ၊ အဲသည်နေ့ကတော့ သုံးယောက်ပေါ့။
ဖေဖေတို့ မျက်နှာအနားမှာ ကောက်ညှင်းထုပ်ခြင်းကလေးတွေ
ထိုးကာထိုးကာနဲ့။ ပြောသေးတယ်။ မျှပြီးတော့ အားပေးပါ ဆိုလား။
ဖေဖေ သဘောပေါက်လိုက်ပါတယ်။

“ကဲ...တစ်ယောက် တစ်သည်စီ အားပေးလိုက်ကြရအောင်”

ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့။ ရောင်းသူနဲ့ ဝယ်သူက တကယ့်ကို ကွက်တိပဲ။
ဝယ်သူ သုံးယောက်၊ ရောင်းသူ သုံးယောက်။ သုံးထောင်ဖိုး ဝယ်သူဝယ်၊
လေးထောင်ဖိုး ဝယ်သူဝယ်။ ညီတော့ မညီဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း
အားလုံးက ရောင်းလိုက်ကြရတဲ့အတွက် မျက်နှာကြီးတွေ ပြုံးလို့။
ဖေဖေတို့လည်း အဲသည်လိုမျိုး ဈေးဝယ်ရတာကို ပျော်လိုက်တာ။

ပစ္စည်းလည်းအတူတူ ဈေးလည်းအတူတူမှာ တစ်ယောက်တည်းကို
စုပြုအားပေးလိုက်မိလို့ ကျန်တဲ့သူတွေ
ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရတာထက်စာရင် အခုလိုမျိုးကတော့ ပိုပြီး
ပျော်ဖို့ကောင်းတယ် ထင်တာပါပဲ သမီးရယ်။

(သုံး)

ဖေဖေ အသိတစ်ယောက် ဈေးဝယ်ပုံက တစ်မျိုး သမီးရဲ့။
ဈေးကြီးထဲကို ဝင်သွားတဲ့အခါ ကုန်ခြောက်ပဲဝယ်ဝယ်၊

ကုန်စိမ်းပဲဝယ်ဝယ်၊ သားငါး ပုစွန်ပဲဝယ်ဝယ် တစ်ဆိုင်တည်းမှာ
ဘယ်တော့မှ စွဲစွဲမြဲမြဲ မဝယ်ဘူး။ တစ်ကြိမ်ဝယ်ရင် တစ်ဆိုင်ဆိုသလို
ပြောင်းပြောင်းပြီး ဝယ်တယ်။ သူက မဝယ်ဖြစ်တဲ့ဆိုင်ကများ
လှမ်းအော်ရင် ဒီနေ့ နင်တို့ဆိုင်အလှည့် မဟုတ်ဘူးဆိုလားပဲ။ သူနဲ့
တစ်ဈေးလုံးနဲ့ ရင်းနှီးလို့၊ ပျော်ဖို့ကောင်းတယ် သမီးရဲ့။

ကျောက်ပန်းတောင်းအပါး ဂွေးချိုလမ်းဆုံက
စလေဆီးသီးသည်ကလေးတွေ၊ မိတ္တီလာ ကျောက်ပန်းတောင်းကြား
လက်ပံပျားက ကြက်သားကြော်သည်လေးတွေ၊ ဝယ်သူတွေက
ရောင်းသူတွေကို မျှတပြီး အားပေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်။ ကဲ...
အဲဒါတွေ ထားလိုက်။

ဖေဖေတို့ ငပလီက ပြန်လာတုန်းက ပါလာတဲ့
ကောက်ညှင်းထုပ်တွေကတော့ ဈေးသည်တိုင်း
ရောင်းရတဲ့သူတွေဖြစ်အောင်ကို လုပ်ပြီး ဝယ်လာခဲ့ကြတာ။
ငှက်ပျောသီးထုပ်ကလည်း ချိုပါ။ အဖြူထုပ်ကလည်း စေးစေးပိုင်ပိုင်နဲ့
ဆိမ့်ပါ။ ကောက်ညှင်းထုပ်စားရင်းက ငပလီကို သတိရလိုက်တာ
သမီးရယ်။

The Flower News ဂျာနယ်၊

တွဲ ၁၀၊ အမှတ် ၃၅၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၁၄။

★

တောင်ပိန္နဲပင်ကြီးအောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ကား

(တစ်)

သမီးရေ...

သည်တစ်ခါတော့ လူပြောသူပြောများတဲ့
မော်တော်ကားမောင်းသူတွေရဲ့ အကြောင်းကို ဖေဖေ ပြောမလားလို့။
ဖေဖေတို့ ခပ်ရွယ်ရွယ် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲမှာ
ကျောင်းတက်နေကြတုန်းက မော်တော်ကားနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့
အကြောင်းကနေ စကားကို စလိုက်ရရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့။

ဖေဖေတို့ ကျောင်းတက်ခဲ့ကြတုန်းက တောင်ငူဆောင်
စားသောက်တန်း ဆိုတာ ရှိတယ် သမီးရဲ့။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲကို
အဓိပတိလမ်းကနေ ဝင်တဲ့အခါ လက်ဝဲဘက်မှာ
စာသင်ဆောင်လေးဆောင် ရှိတယ်လေ။ မန္တလေးတဲ့၊ အမရတဲ့၊
ရာမညတဲ့၊ တောင်ငူတဲ့။ အခုခေတ်လို ဝေသာလီဆောင်တို့ ဘာတို့
မရှိသေးဘူးပေါ့။ ဖေဖေတို့တုန်းက အခုဝေသာလီဆောင်ရဲ့
ရှေ့နားဆီမှာ စားသောက်ဆိုင်တန်း သမီးရဲ့။ တောင်ငူဆောင်နဲ့
အနီးဆုံး နေရာမှာ ရှိတာမို့ တောင်ငူကင်္ကျာတန်း (canteen) လို့
ခေါ်ကြတဲ့ နေရာပဲပေါ့။

မုန့်ဟင်းခါး၊ ခေါက်ဆွဲ၊ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ ထမင်းဟင်း။
အသုပ်စုံ၊ အအေး အမျိုးစုံအောင်ကို ရတဲ့ဆိုင်တန်းကလေးပါ။

သည်အစုအဝေးကလေးနားမှာ သည်ဆိုင်တန်းကလေးတစ်ခုပဲ
အားကိုးစရာရှိတာမို့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ တော်တော့ကို မပြတ်တဲ့
ဆိုင်တန်းကလေးပါ။ ဖေဖေတို့လည်း အဲသည်မှာ ထိုင်နေကျပဲပေါ့။

အဲဒီမှာ ကားတစ်စီးနဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သိပ်ကို ထူးခြားတာပါပဲ
သမီးရယ်။ သူ့ရဲ့ အမူအကျင့်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ သူ စားသောက်တန်းဆီကို
ဝင်လာတဲ့အခါ ကားနဲ့ပဲ လာတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက ဘယ်တော့မှ
အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ မောင်းဝင်မလာဘူး။ ပြီးတော့ စားသောက်ဆိုင်တန်းနဲ့
အနီးဆုံး နေရာကို ရောက်အောင်လည်း ဘယ်တော့မှ
မောင်းမလာလေဘူး။ ဟိုး ခပ်လှမ်းလှမ်း၊ သည်နေရာမှာ
ဖေဖေပြောချင်တဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက တော်တော့ကို လှမ်းတဲ့
ခပ်လှမ်းလှမ်း သမီးရဲ့။ ထားပါတော့ ။ အဲဒီခပ်လှမ်းလှမ်းက
တောင်ပိန္နဲပင်ကြီးရဲ့ အောက်နားဆီမှာ ကားကို တစ်လိုမ့်ချင်း
လိုမ့်လာရာက အသာရပ်ကာ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး
စားသောက်ဆိုင်တန်းရှိရာဆီကို လျှောက်လာတတ်တဲ့သူပါ။ ဖေဖေ
သူ့ကို သိပ်သဘောကျတာပဲ။ သိပ်ယဉ်ကျေးတဲ့သူ၊ စိတ်နေသဘာဝ
သိပ်အဆင့်မြင့်တဲ့ သူပဲပေါ့။ နောင် သူနဲ့ စကားစမြည်ပြောခွင့်ဆိုခွင့်
ကြုံလာတဲ့အခါကျပြန်တော့ ပိုလို့တောင် အထင်ကြီးရပြန်ပါရော။

ကားဆိုတာ လိုရာအရပ်ကိုရောက်အောင် သွားဖို့လေတဲ့။ အသုံးချတဲ့
ပစ္စည်းတဲ့။ ကြွားတဲ့ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့
တရမန်းကြမ်းမောင်းဝင်လာပြီး စားသောက်ဆိုင်တန်းရှေ့ကို
ရောက်တော့မှ ထိုးရပ်လိုက်တဲ့ အခါ၊ ဖုန်တွေ၊ သဲတွေ၊
သစ်ရွက်ခြောက်တွေ ထသွားနိုင်တာမို့ စားနေသောက်နေတဲ့လူတွေ
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။
နည်းနည်းလေးဆင်းလျှောက်လိုက်ရတာ ဘာမှမပင်ပန်းပါဘူးတဲ့။

ဪ...သူက ကားစီးသူတွေထဲမှာ စိတ်နေမြင့်တဲ့
လူတစ်ယောက်ပေါ့ကိုး။

(နှစ်)

ငါက ကားပေါ်ကပဲဆိုတဲ့ အချိုးနဲ့ လမ်းပေါ်ကလူကို
သရော်စော်ကား သဘောမျိုးနဲ့ မထိမဲ့မြင်လုပ်တဲ့သူတွေကို ဖေဖေတို့
မကြာခဏ တွေ့ဖူးကြပါတယ်။

တစ်ခါက နယ်ဘက်က မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်လို့ ထင်ပါရဲ့။
မကူးရဲကူးရဲနဲ့ လမ်းဖြတ်ကူးနေတဲ့အချိန်မှာ သူ့နောက်နားမှာ
မော်တော်ကား တစ်စီးပေါ့။ လူငယ်နှစ်ယောက်ပါလာတဲ့
ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ကား။ အနားကပ်ပြီး ကားဟွန်းကို ပွမ်ခနဲ
တီးထည့်လိုက်တာ။ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်လန့်ပြီး ခုန်လိုက်တဲ့
မိန်းကလေးကို ကြည့်ပြီး အားရပါးရကို ရယ်နေကြတာ သမီးရဲ့။

တစ်ခါကလည်း လမ်းပေါ်မှာပဲ။ ရေအိုင်ကလေးတွေ ဟိုနားစပ်စပ်
သည်နားစပ်စပ်ရှိတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က
လမ်းလျှောက်လို့။ ကားတစ်စီးလာတာကိုမြင်တော့ ရေအိုင်နဲ့လည်း
နီးနေတာမို့ သူ့ခမျာ ကိုယ်ကလေးကို အသာကျုံ့ပြီး
ရပ်စောင့်ပေးနေရှာပါတယ်။ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနဲ့ကိုး။
ကိုယ်ပိုင်ကားက သူ့ကို ငဲ့ညှာမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတယ် ထင်ပါရဲ့။
အရှိန်ကလေးနည်းနည်း လျှော့လိုက်တာနဲ့ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ
ရေမစဉ်နိုင်ဘူးလေ။

သူ့အထင် လွဲတယ် သမီးရဲ့။ ဘေးကရပ်ကြည့်သူ
ဖေဖေအထင်လည်း လွဲတယ်။ ကားက တမင်တကာကိုပဲ
ရေအိုင်စပ်စပ်ကို ပြင်းပြင်းဖြတ်ပြီး မောင်းပါတယ်။ ရွံ့ရေတွေ
တစ်ကိုယ်လုံး စဉ်ပြီး မှင်တက်မိနေသူ မိန်းကလေးကိုကြည့်ရင်း
ဟားတိုက်ရယ်မောသွားကြတာ ကားပေါ်က သုံးလေးယောက်ပဲပေါ့။

ဟိုတစ်ခါတုန်းကတော့ ဆူးလေဘုရားလမ်းပေါ်မှာပါ။
ကားပါကင်ထိုးမယ့်နေရာမှာ ကားက နောက်ဆုတ်တယ်။ ရပ်နေတဲ့
လူတစ်ယောက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ဝင်ဆောင့်တယ်။ ဖေဖေ
အံ့သြသွားတာက လမ်းပေါ်က လူရဲ့ အပြုအမူပေါ့။ ထိသွားတဲ့သူကို
ဘာဖြစ်သွားသေးသလဲဗျာ ဘာညာဆိုတာမျိုးနဲ့ မေးမြန်းရမယ့်အစား
သူက အောက်ကို ဆင်းလာပြီး သူ့ကားကို ငဲ့ကာစောင်းကာနဲ့ ကြည့်တာ
သမီးရဲ့။ ကားဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတဲ့ မျက်လုံးမျိုးတွေနဲ့ပေါ့။
တစ်ချက်ကလေးမှကို ကားနဲ့ဆောင့်တဲ့လူကိုလှည့်မကြည့်တာလေ။
အံ့သြစရာ လူတွေပါလား။

(သုံး)

ချမ်းသာခြင်းဟာ အပြစ်မရှိဘူး သမီးရဲ့။ အဆင်ပြေခြင်းဟာလည်း
ဒုစရိုက်မှု မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချမ်းသာသူ၊ အဆင်ပြေသူတချို့ဟာ
စိတ်နေသဘာဝတွေ သိပ်ရင့်သီးကြ၊ မောက်မာကြတာပဲနော်။ သူတို့ရဲ့
အဆင်ပြေမှုဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရယ်သွမ်းသွေးဖို့၊ နိမ့်ပါးသူကို
မထိမဲ့မြင် လုပ်ဖို့ ဆိုတဲ့ စိတ်တွေနဲ့ပေါ့။

အင်း...ဖေဖေကတော့ ပေါလာတဲ့ကားတွေကိုကြည့်ရင်း
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲက တောင်ပိန္နဲပင်ကြီးအောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့
မော်တော်ကားကလေး တစ်စီးကို သတိရလိုက်တာ။

The Flower News ဂျာနယ်၊

တွဲ ၁၀၊ အမှတ် ၃၇၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၁၄။

*